

GÜLCH CSABA

Öröm...

...ahogy a tenger kicsordul
a déli parton...
...ahogy a füledt hajnalban
homlokod hűsíti tenyerem...
...ahogy a fecskék szoros rajából
egyikük messze reppen...
...ahogy a félénk hóesésben
megszólal a lélekharang...
...ahogy az álmomat
ébredés után gyermekeim közt
osztom szét...
...ahogy a selymes hímper
a lepkeszárnyról
szemhéjamra hull...
...ahogy a gyógyszeres doboz
magától nyílik és a tabletták
hirtelen a semmibe tűnnek...
...ahogy mosolyban alszol el
és reggel gyenge sóhajjal
mosolyban ébredsz...
...ahogy a szél túrta avartól
hirtelen betelik az alkony...
...ahogy a szökött
gyermek kacagást
az erdő elrejt...
...ahogy fényből arcot
formázol a tükör szívébe...
...ahogy hűséggel őrzöd
a haldokló hajnalok illatát...
...ahogy szüntelen
kócsag-koronában álmodsz...
...ahogy ujjaid begyén
vörösén izzik a jel...
...ahogy estenként őzek
jelennek meg a tisztára
söpört udvaron...
...ahogy a kerti lámpa
fényes hangon imádkozik...
...ahogy a narancs illat
mögött valaki harmónikál...
...ahogy a forró teát azon az estén
nem merte megkóstolni senki...
...ahogy a mosatlan bögréből
mézzel ízlett igazán a tej...
...ahogy a viharban fáradt
gondolat alkonyra magához tér...
...ahogy a kristályos patakban
a rákok újjászületnek...
...ahogy az elmúlásra fekszem,
s énekedbe érkezem...

...ahogy kérdések között
halok meg egyszer...
...ahogy felejttem a testem
és visszatérek oda,
ahonnan soha nem indultam el...
„ahogy kenyérrel és borral
kezdődik minden reggel...
...ahogy melegedtől
verseket virágzik
a suta ébredés...
...ahogy rég nincs szavaktól
mégis történik szépség...
...ahogy a fájdalom csodával
boldogságra vált...
...ahogy erdőzöld marad
örökkön minden...

...ahogy az öröktől aranyló
esti fényben végre
megláthatom
szigorú szemét

